

Bevis for det paagældende Punkt rettest bør tilvejebringes. Som en Følge heraf bør Bevisfortegnelsen for hvert enkelt Bevismiddels Vedkommende angive, hvad der ved dette agtes godtgjort. Paa den anden Side bør denne Angivelse være saa kort som muligt, og der kan ikke være noget til Hinder for, at den sker under Benyttelse af Henvisninger til Sagens Akter. Om Vidner skulle føres under selve Domsforhandlingen eller ej, afgøres af Overanklageren, eller, hvis Forsvaret rejser Indsigelse i Henhold til § 221 Nr. 2, af Retten (d. v. s. som Regel dennes Formand, se § 230), jfr. § 102 om de Regler, som skulle være vejledende for dennes Afgørelse, og § 95, 2det Stykke om Omgørelsesadgangen. — Foruden at træffe de i Slutningen af § 219, 1ste Stykke, samt i §§ 221 og 222 nævnte Afgørelser tilkommer det ifølge § 230 endvidere Rettens Formand at træffe Beslutning om Sagers Adskillelse og Forening (§§ 61 og 63), om Tiltaltes Anholdelse, Fængsling eller Løsladelse saavel som enhver anden Beslutning, der sigter til at forberede Domsforhandlingen, derunder ogsaa om en fængslet Tiltaltes Henbringelse til Tingstedet (jfr. § 170).

Naar det i § 219, 2det Stykke, hedder, at „det bør iagttages, at ikke flere Vidner end fornødent indkaldes“, er dette nærmest en Paamindelse til Overanklageren. Retten har nemlig ingen Myndighed til af egen Drift at begrænse det af Overanklageren paa hans Bevisfortegnelse opførte Bevismateriale (noget andet er, at Rettens Formand, hvis han paa dette Trin maatte blive opmærksom paa, at Overanklageren har i Sinde at føre et tilsyneladende urimeligt Antal Vidner, vil kunne finde sig foranlediget til en Udtalelse herom), og hvad Tiltalte angaar, da er der kun givet ham Adgang til at foranledige en retslig Afgørelse af, om ikke et Bevis, som er opført i Overanklagerens Bevisfortegnelse, hellere bør tilvejebringes paa anden Maade end deri anført, men ikke til at modsætte sig en af Overanklageren ønsket Vidneindkaldelse som helt og holdent overflødig. Tiltalte vil herefter vel kunne fremsætte Paastand paa, at et Vidne, hvis Forklaring skal benyttes, maa blive ført for den dømmende Ret i Stedet for en Undersøgelsesret eller omvendt, men derimod ikke paa, at Vidneforklaring angaaende et vist Punkt overhovedet bør undlades som irrelevant for Sagen. — Hvis en Overanklager skulde vise Tilbøjelighed til at tilsidesætte den her omtalte Regel, vil en Udtalelse desangaaende fra Rettens Side under en Doms-

forhandling formentlig vise sig tilstrækkelig virksom til at forhindre Gentagelse. Tiltalte kan Retten give sin Opfattelse Udtryk derigennem, at den fritager Domsfældte for at bære Omkostningerne ved overflødige Bevisforanstaltninger (jfr. § 395), og vil endog, om det skulde komme saa vidt, kunne paalægge Overanklageren selv at bære de paagældende Omkostninger (jfr. § 398).

Det skal endnu angaaende Vidneindkaldelsen fremhæves, at der paa dette Punkt er en vis Forskel mellem Overanklagerens og Tiltaltes Retsstilling. Medens nemlig Overanklageren kan indkalde saa mange Vidner, han vil, er den Tiltalte, der med Hensyn til Vidneindkaldelse fremsætter Begøring, som Overanklageren modsætter sig, undergivet Rettens Formands Afgørelse. Erfaringen fra Udlandet viser nemlig, at saadan Kontrol er nødvendig, idet der i Almindelighed er Tilbøjelighed hos Forsvaret til at forlange flere Vidner indkaldte end nødvendigt eller rimeligt, til Gene for dem, der saaledes tvinges til at møde som Vidner, til ingen Nytte for Sagen og til Udgift for det offentlige, der skal afholde de dermed forbundne Omkostninger, ligesom saadan unyttig Bevisførelse under Domsforhandlingen kan virke trættende og aflede Opmærksomheden fra, hvad det egentlig kommer an paa. Hvis imidlertid Tiltalte selv kan bevæge Vidnerne til frivillig at møde under Domsforhandlingen, kunne disse ikke nægtes førte (jfr. § 251), om end Retten naturligvis kan standse Afhøringen, saa snart det viser sig, at det, der spørges om, er irrelevant for Sagen (jfr. § 240).

Naar det i § 220 hedder, at de paagældende Bevismidler „gøres tilgængelige“, menes der dermed for Tiltalte og dennes Forsvarer.

§ 221.

Begøring af det under Nr. 2 angivne Indhold maa navnlig ventes, hvor Overanklageren har anmeldt Oplæsning af en tidligere afgiven Forklaring af et Vidne, som det er Tiltalte magtpaaliggende at faa umiddelbart frem for den dømmende Ret.

Sidste Stykke er optaget efter N. L. § 294 som et praktisk Middel til paa en let og simpel Maade at fjerne formelle Fejl, f. Eks. urigtigt Værneting eller andre Mangler, som dog vilde bevirke Afvisning (jfr. særlig § 228) eller Frifindelse. I øvrigt vil i Reglen Tiltalte, og da især den fængslede Tiltalte, være lige saa interesseret